



Februári imaszándék

Martinus

XVIII. ÉVFOLYAM 2. SZÁM - 2025. FEBRUÁR - ÁRA: 300 FT

A Szombathelyi Egyházmegye havilapja

www.martinus.hu

Egyházmegyénk imaszándéka

Imádkozzunk
a gyermekekre vágyókért

A hercegorvos példáját követik

A test és a lélek orvosa-díj
átadója Körmenten

Engedjük be Istent az életünkbe

Cigánypasztorációs közösségi
találkozó Letenyén

**„TEGYETEK TANÚSÁGOT KRISZTUSRÓL!”
90 ÉVES BRENNER JÓZSEF NAGYPRÉPOST**





Kérjük Isten irgalmát a Föld erőforrásainak kizsákmányolásáért, a természet olyan mértékű pusztításáért, amely veszélybe sodorja a következő generációk jövőjét. Kérjük Isten irgalmát a család ellen elkövetett bűnökért, a hűtlenség, a válás, a házastársi szeretet kihülésének bűneiért. Kérjük Isten irgalmát az élet ellen elkövetett bűnökért, különösen is az édesanyjuk méhében elpusztított ártatlan, védtelen gyermekek elpusztításának bűnéért. Kérjük Isten irgalmát a társadalmi béke és jogrend, a tiszteletteljes beszéd, az egymás segítségének szent kötelessége ellen elkövetett bűnökért, különösen is a szolidaritás hiányáért a szegények, a menekültek, az idősek, a betegek és a gyöngék irányában. Mi keresztények, kell hogy különösen is kérjük Isten irgalmát a keresztények által elkövetett bűnökért. Kérjük Isten irgalmát a papok, szerzetesek által elkövetett bűnökért, különösen is a kiskorúak ellen elkövetett szexuális visszaélésekért. Bocsánatot kérünk az áldozatoktól, az ő családtagjaiktól. Egy ilyen bűncselekmény olyan mély sebet okoz egy kiskorú lelkében, amelyet egy életen át hordoz, amelyet nagyon nehéz begyógyítani. Bocsánatot kérünk a keresztény közösségtől, és az egész társadalomtól is, amelynek óriási fájdalmat és csalódást okoztak ezek a bűncselekmények. Kérjük Isten irgalmát azért is, ha mi, keresztények nem vallottuk meg a hitünket, ha az életünk nem volt hiteles tanúságtétel a hit és a szeretet üzenete mellett. Kérjük Isten bocsánatát azokért, akik elhagyták a hit útját, elhagyták az imádság és a szentségi kegyelem életadó forrásait.

Kérjük Isten irgalmát azért is, ha az Egyház nem tudta mindig a maga teljességében hirdetni az evangélium igazságát, ha túlságosan a korszellemhez alakította azt. A szentév megújulásra, megtérésre, újrakezdesre hív. Legyen ez az év az imádság, a bőjt, a megtérés, a megújulás éve. Tartsuk meg különösen is a pénteki bűnbánati napok fegyelmét a szentév során!

Ferenc pápa ezt a jelmondatot adta a 2025-ös szentévnek: „A remény nem csal meg.” A szentatya arra hív minket, hogy mi, hívő emberek, legyünk a remény zárandokai a világban.

E nélkül a hit és remény nélkül nem létezik emberhez mérhető élet, e nélkül a társadalmaink is elveszítik életerejükét. Ha az ember azt gondolja, hogy a világnak és az emberi életnek igazi oka nincs, és célja, beteljesedése sincs, hanem a megsemmisülés felé tart, akkor az ember egész élete válik értelmetlenné, céltalanná. Akkor az erkölcs pusztán az evolúció során kialakult túlélési stratégiává lesz, eltűnik az objektív igaz, jó, szép és szent az ember életéből.

XVI. Benedek pápa mutatott rá a nyugati kultúra válságának két fontos okára. Az egyik az, hogy a modern nyugati ember úgy véli, hogy csak a természettudományok módszereivel megismerhető és bizonyítható valóságok léteznek, és ezért úgy gondolja, hogy a vallásnak csak az érzelmek és a magánélet területén van létjogosultsága, a közélet, a tudomány, a művészet, a társadalom nyilvánosságának területein semmi keresnivalója nincs. A másik ok pedig a szabadság félreértelmezése és abszolutizálása.

Mennyire fontos volna, hogy a mai nyugati ember újra rádöbbenjen, hogy nem csak az létezik, amit megfoghat és megszámlálhat, nem csak a természettudomány által mérhető és bizonyítható valóságok léteznek. Létezik a szépség, bár nem megfogható és bizonyítható, létezik a szeretet, bár nem lemérhető. Nem a semmiből, véletlenül keletkezett ez a hatalmas, gyönyörű világmindenség, nem magától jött elő az élettelenből az élet. A világban tapasztalható rend és szépség mögött egy végtelen Jóság, Szépség, Erő, Bölcsesség rejtőzik.

Izajás próféta írta: „Ha nem hisztek, nem maradhattok meg!” (Iz 7,9) Mennyire igaz ez a mai modern nyugati társadalmainkra! Ha egy társadalom elvágja magát Istentől, az Élet Forrásától, lassan erőtlenné válik és elhal. Mennyire fontos volna a hit újra felfedezésén túl a szabadság fogalmának helyes megértése és megélése is. Mennyire fontos volna, hogy a mai ember újra megtanulja, hogy a szabadság nem a valóságtól elszakadó önkény. A valóság nem ellenségünk. A világba - az atomokba, a galaxisokba és az emberi lélekbe is - bele van ültetve egy gyönyörű isteni harmónia. Nem ezzel szemben, hanem ebbe belesimulva kell kibontakoztatnunk az életünket. Az ökológiai katasztrófa egyre fenyegetőbb réme egy üdvös kijózanodás a kissé nagyképű modern ember számára. Arra tanít, hogy a világnak vannak kőkemény, objektív törvényei. Vagy alázattal ezeket kutatjuk és ezek szerint élünk, vagy önmagunkat pusztítjuk el. Nem csak a bioszférának, hanem az emberi életnek, a családnak, a társadalmi együttélésnek is megvan a maga isteni harmóniája. Ezt felfedezni és ebbe belesimulni nem a szabadság elvesztését, hanem pontosan annak hiteles megélését jelenti.

A magyar nyelv nagyszerűen összekapcsolja a szeretetkapcsolatokat is jelentő kötelék szót a kötelességekkel, a kötelezettséggel, az elköteleződéssel.

Aki minden kötelezettséget korlátnak tart, az nem fog tudni kötődni és szeretni sem. Az édesanya kötődik a gyermekéhez, és ebből a kötődésből sok-sok kötelezettség is fakad. A férj és a feleség kötődnek egymáshoz, és ez kötelezi őket az egymás iránti szeretet, hűség és jóakarattal. A szabadságot abszolutizáló, a minden kötelezettséget elutasító ember lassan semmihez és senkihez nem kötődő, igazi szeretetkapcsolatra képtelen emberré válik. Jézus mondta: „Aki meg akarja menteni a maga életét, az elveszíti azt, de aki értem elveszíti az életét, az megtalálja azt” (Mt 16,25). Az ember szeretetre született, és akkor lesz boldog, ha sikerül az életét odaadnia.

A szentév megújulásra, megtérésre hív. Nagy szükségünk van erre a megújulásra. Szükségünk van a hivatásukat kincsként megélő, szolgálni akaró, elkötelezett papokra és szerzetesekre! Szükségünk van imádkozó, szentéletű, szeretettel teli keresztényekre! Szükségünk van ragyogó keresztény családokra! Szükségünk van mélyen hívő, tüzes lelkű fiatalokra, bölcs és békességet sugárzó idősekre, a keresztjeiket szeretettel hordozó betegek, a hitüket a világba is sugárzó művészekre, szakemberekre, közéleti emberekre, tanárookra, orvosokra, mérnökökre!

Mik a megújulás legfőbb irányai?

A papság hiteles, tűzzel teli, szolgálatkész megélése; a világi hívek bátor, hiteles tanúságtétele; szeretettel és hittel teli családok; a szerzetesközösségek, a lelkesítő mozgalom, az élő plébániai közösségek; fiatalok közösségei, akik a társaiknak is elviszik az örömhírt; meríteni az idősek bölcsességéből, imádságos életéből, hitéből; a szegények iránti szeretet és szolidaritás.

A szentév számos alkalmat nyújt lelki megújulásra. Minden plébániai közösség találkozzon a szentév során néhány alkalommal, hogy imádkozzanak egyházunk lelki megújulásáért, és hogy beszéljenek a megújulás útjairól! A közösségek és a plébániák döntsenek is egy-két konkrét lépésről, amelyek megtételével elindulnak a lelki megújulás útján! Éljük a szentév alatt felkínált kegyelmi találkozások lehetőségeivel!

Egyházmegyénkben a következő jubileumi templomokban nyerhető teljes búcsú a szentév idején:

- Szombathelyi Székesegyház
- Szombathely, Szent Márton-templom
- Zalaegerszeg, Szent Mária Magdolna-templom
- Vasvár, Szent Kereszt-templom
- Szentgotthárd, Nagyboldogasszony-templom
- Körmend, Szent Erzsébet-templom
- a szombathelyi és a zalaegerszegi kórházkápolna
- a szombathelyi és a zalaegerszegi börtönkápolna
- az egyházmegye jubileumi zárandokhelyei: Celldömölk és Pusztacsatár.

Hívjuk a testvéreket, különösen a gyermekeket egyházmegyénk szent helyeinek végiglátogatására. Lépünk a szentjaink nyomába! Egy erre a célra készült kis füzetben gyűjthetjük össze a Szentév során egyházmegyénk tizenkét szent helyének pecsétjét. Aki minden szent hely pecsétjét megszerzi, különleges ajándékban részesül a szentév végén.

A szentév közös egyházmegyei eseményei lesznek az egyházmegyei zárandoklatunk április 26-án Veszprémbe, Bódi Mária Magdolna boldoggáavatására, november 8-án, Szent Márton ünnepére Szombathelyre, valamint a „Legyen mindenkinek születésnapja” zárandoklatunk október 5-én Szombathelyen és Zalaegerszegen.

Legyünk a remény zárandokai, tanúsítsuk életünk megújulásával Szent Pál szavait: „A remény nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt a szívünkbe Isten szeretete!”

Szombathely, 2024. december 26-án
+ János püspök



„Tegyetek tanúságot Krisztusról!” Interjú a 90 éves Brenner József nagypréposttal

Január 10-én ünnepelte 90. születésnapját Brenner József atya. Ha az elmúlt 9 évtizedre visszagondol, akkor mi az a három dolog, amiért a jó Istennek hálás?

Először is az isteni gondviselésnek köszönhetem, hogy a 90. évet megéltem. A jó Isten átsegített azokon a zűrzavaros éveken, amelyekben fiatal koromban éltünk. Az isteni gondviselés tehát az egyik. A másik nagyon fontos tényező az életemben a szüleim. Nem győzők hálát adni azért, hogy azok a szülők voltak a szüleim, akiket a jó Isten nekem adott. Ők vezettek be az életbe, jószágosak voltak és tanítottak mindarra, amilyenné lettem. A harmadik tényező, amiért hálát adok a papi hivatás kegyelme. A Sze-mináriumig vezető út elég nehéz volt. Az egyházi iskolákat államosították, a háború miatt kimaradtak osztályok, nem vettek fel gimnáziumba, a végén pedig föloszlatták a kis szemináriumot is. Így gondviselészerű volt, ahogy eljutottam a papságig. Szombathelyen jelentkeztem a szemináriumba, de föloszlatták azt is, és a győri szemináriumban tanulhattunk csak. Nagyon érdekes dolog volt, hogy Győrben a három testvér találkozott. Mind a hárman egész más úton kerültünk oda, és mind a hármunknak egész más volt a hivatás története.

A Ferences-templomban volt nemrég, 90. születésnapján köszöntő, ahol Ön mondta a szentbeszédet. Ott volt egy mondata, ami megmaradt bennem: tegyünk tanúságot Krisztus mellett. Hogyha egy gondolatban kellene egy életet összegezni – bár nyilván ez lehetetlen –akkor mi az, amit jó tanácsként megfogalmazna számunkra?

Az egy hivatásról és tanúságtételről szóló prédikációm volt. Minden vasárnap prédikálok. Ott arról volt szó, hogy mindenkinek, minden keresztény embernek az a hivatása, hogy tanúságot tegyen Krisztusról. Különbözőek a tanúságtételek. Vannak, akik szóval, vannak, akik tanítással, de a legtöbb keresztény élete példájával ad tanúságot Krisztusról a többi kereszténynek és a nem hívőknek is.

Tehát úgy kell élnünk, ez bent van a Szentírásban is, hogy az emberek lássák a jó cselekedeteinket, és emiatt ne minket dicsérjenek, hanem az Istent.

Akkor nekünk, keresztényeknek, ez a legfontosabb, amit átadna üzenetként, hogy tegyünk tanúságot Krisztus mellett?

A keresztény embernek arra kell gondolnia, hogy az életével, beszédével, viselkedésével tanúságot tegyen Jézus Krisztusról. A szeretet megélése is ebbe tartozik. Az Úr Jézus meghatározta, hogy a legfontosabb a szeretet gyakorlása.

Ön volt a családban hármójuk közül a legkisebb. Én a magam családjából tudom, hogy a legkisebbet mindig szeretjük egy kicsit jobban kényeztetni. Ez az Ön családjában is így volt?

Nem voltam elkésett gyerek, egymás után születünk. Olyan nagyon nem kényeztettek el, azért sem, mert 1935-ben születtem, gyorsan jött a háború, aztán a kommunizmus. A testvéreimmel mi is vitatkoztunk erről a témáról. A nagyok mondták, hogy a kicsit szokták elkényeztetni. Erre én azt szoktam válaszolni, hogy nem a kicsit, hanem a legnagyobbat kényeztetik, mert akkor még nem tudják a szülők, hogyan neveljék a gyereket. Szüleink nem tettek közöttünk különbséget, szigorban sem. De azt el szoktam mondani, hogy Jánost, akit meggyilkoltak, őt különösen szerette édesanyám. Nem mintha minket nem szeretett volna, de János olyan természet volt, olyan szeretetteljes és ki is tudta mutatni a szeretetét, ezért Édesanyám a Jánost különösen is szerette.

Gyerekkorában mi volt az Ön kedvenc hobbija vagy elfoglaltsága, amit vagy a testvéreivel együtt csinált, vagy ha éppen egyedül maradt, akkor szívesen foglalkozott vele?

Ehhez meg kell nézni János kiállításában a játékaikat. A kiállított darabok csak a gyűjtemény egy részét képezik. Édesapámnak az volt az elve, hogy drága meg színvonalas játékokat vett nekünk, hogy ne menjünk csavarogni, hanem egymással játszunk. Így aztán a játék mindig együtt ment, együtt játszottunk.

Pécsen is járt iskolába és aztán itt, Szombathelyen. Azt egy interjúban említette, hogy az édesapja azt mondta Önöknek, hogy azt nem fogja ellenőrizni, hogy hogyan és mennyit tanulnak, viszont az érdemjegyeket meg fogja nézni és elvárja Önöktől, hogy jó jegyeket szerezzenek.

Édesapámnak ez volt az elve. Azt mondta, én nem törődöm azzal, hogy mennyit tanultok. Visszanézve nem kellett olyan sokat tanulnom. Elég hamar megtanultam a leckét. Az érettségire se sokat tanultam. Az érettségim magánúton tettem le a Premontreieknél, nem is volt államilag érvényes. Édesapámnak az volt az elve, hogy „nem bánom, hogy mennyit tanultok, de tiszta jeles legyen a bizonyítvány”. Nekem volt a legnehezebb a helyzetem, mert előttem tanult két Brenner gyerek, akik tiszta kitűnők voltak, és tőlem is mindig többet kívántak. Még Győrben a főiskolán a püspök is. Azt mondta: „Brenner? Akkor két tételt neki a vizsgán.” Úgyhogy nekem nehéz dolgom volt a két tehetséges gyerek után.

Gondolom azért segítettek a testvérei?

Olyan sokat nem kellett. A matematikában édesapám segített, aki mérnök volt és a matematikát nagyon értette. Volt úgy, hogy a gimnáziumban nem tudtuk megoldani a tanárral az egyik példát. Hazamentem, elmondtam édesapámnak, aki felírta a példát. Míg Pestre utazott a vonaton megoldotta azt, amit az iskolában nem tudtunk. Ha matekban valami probléma volt, azt édesapám megmagyarázta. Édesanyám azt mondta: „Papa, te nem lennél jó pedagógus.” Mert türelmetlen volt. Ha nem értettünk valamit, akkor ránk szólt, megjegyzést tett ránk.

Volt a tantárgyak közül, amit szívesen is tanult?

Nekem a természetrajz, földrajz volt a kedvencem. Elemi iskolában ezzel sokat foglalkoztam. Édesapámnak megvolt Brehm: Állatok világa című könyve. Amikor betegek voltunk, vagy fekdülni kellett, akkor megengedte, hogy nézegessem. Úgyhogy a természetrajzot, állattant szerettem.

János testvéréről tudjuk, hogy ő játszott korábban színdarabban, például az iskolában. József atyának volt-e ehhez hasonló élménye az iskolában, ami ilyen kiemelkedő?

Nem. Egészen más miliőben jártam én iskolába. Azt, hogy János a püspöki elemi iskolában játszott, ezt én korábban nem is tudtam. Amikor Jánosról kezdtük halála után jóval összeszedni az adatokat, akkor hallottam ezt az osztálytársaitól. Nem úgy kell elképzelni, hogy az iskola valami nagy dolgot adott volna elő, hanem az osztály játszotta Tarziciusz történetét. Nekem egész mások voltak a lehetőségeim. Nem itt Szombathelyen kezdtem az iskoláim, hanem Pécsen az egyházmegyei gyakorló iskolában. Jánossal egy osztályteremben tanultunk, mert ott négy évfolyam együtt volt elhelyezve. János talán negyedik elemibe járt,

én meg elsőben kezdtem. Ott a kistanítók, a tanítóképzősök gyakoroltak rajtunk. Nekem mindig majd megszakadt a szívem, amikor a kistanítók elbúcsúztak, elballagtak. Mindig nagyon vérzett a szívem, hogy el kellett válni tőlük. Három elemi osztályt jártam ott, a negyedikbe a háború közbeszólt, úgyhogy ott nem volt iskola, abból az évből vizsgáznom kellett.

A háború után visszatértek Szombathelyre. Ön akkor biztosan emlékszik, milyen romos volt a város a háború után.

Pécsről mi a háború után jöttünk vissza ide, az egy nehéz időszak volt, nem akartak beengedni a saját házukba. Ott volt egy lakó. Az udvarunkba, a kertünkbe esett egy bomba, ettől a lakó úgy megijedt, hogy otthagyta a házat üresen. Később a tanács tett be ide lakókat. Nagy kegyesen két szobát kaptunk. A bombázásokra emlékszem. Tele voltunk bombatölcsérekkel. Tizenegynéhány bombatölcsér volt a Víztorony mellett. Voltak földjeink kint a teherpályaudvarnál, azt akarták eltalálni. Akkoriban jöttünk-men-tünk a bombatölcsérekben. Volt föl nem robbant bomba is a Víztoronynál.

A szombathelyi ferences templomról milyen személyes élményei vannak, esetleg személyek, akiknek az élete megragadta Önt?

A Ferences-plébániára gyakran jártunk és nemcsak vasárnap. Én, meg a János is a testvérekkel voltunk jóban. Volt a Zoltán testvér, a sekrestyés, aztán volt a portás, Fulgenc testvér, volt a kertész, volt a szabó, a Kis Konrád, mi velük voltunk jóban. László testvérem pedig a teológusokhoz meg az atyákhoz járt. Mi azokhoz a témákhoz még kicsik voltunk. Egyszóval sok időt töltöttünk a ferenceseknél.

Önben felmerült, hogy csatlakozna a ferences közösséghez?

Nem is lehetett ilyen gondolatom. Mire én annyi idős lettem, addigra a rendeket föloszlatták. De lehetséges, hogy én is ciszterci lettem volna. Ezt utólag nem lehet megmondani, mert ez egy be nem teljesedett jövő. Mire én szerzetbe léphettem volna, addigra a szerzetesrendek nagy része hivatalosan nem is létezhetett. A kis szemináriumban tanultam, tehát világi papnak indultam el. Bár itt a szemináriumban mondták, hogy belőlem úgyszólván ciszterci lesz. Akkor azt mondta az unokatestvérem, aki szintén pap volt és teológiai tanár, hogy szerettedetek meg velem az egyházmegyét és akkor nem megy el szerzetesnek.

A cisztercieknek a fiatalokkal való foglalkozása, lelkesedése, módszere volt hatással a testvéreire?

A ciszterciek kiválóak voltak ebben. 1945-ben Pécsen egy ház emeletén laktunk, nem volt pénz, a pengő akkor ment teljesen tönkre, utána adópengő volt. Nem tudtunk élelmet venni, a szülők nem tudtak enni adni nekünk. Édesanyám sokszor elmondta, hogy János egyszer odament hozzá és azt mondta: „Mama, én olyan éhes vagyok”. Édesanyánk szíve majdnem megszakadt, mert nem tudott neki enni adni. A legidősebb bátyám a ciszterceknél tanult, ők adtak neki kosztot. Én pedig egy osztálytársamnál kosztoltam, akik kesztyűgyárosok voltak, azoknak mégis jobban volt, mint nekünk. A ciszterekkel nemcsak úgy ismerkedtünk meg, hogy órákat tartottak nekünk, hanem nagyon jól neveltek is. A ciszter gimnáziumba délután bármikor be lehetett menni, és ott foglalkozott egy-két pap a diákokkal, voltak különböző szakkörök is. Ez máshol akkor még

teljesen ismeretlen dolog volt. Ott már akkor olyan szakörök voltak, mint például aero vagy filmszakör. Meg lehetett látogatni bármikor az atyákat. Mikor én még nem voltam gimnazista, a testvéreim már igen, akkor vittem játékokat és az atyák szobájában játszhattam, mint gyerek. A ciszterek nagyon jól csinálták. Először László határozta el, hogy ciszter lesz, de László nem tudta azt, hogy János is ciszter akar lenni. János a Nagy Lajos Gimnáziumban tanult, amikor jött a kommunista ideológia. Írt egy dolgozatot, aminek a végén azt írta, hogy „ép testben ép lélek”. És erre a tanár háromszor aláhúzta a lelket, hogy hol a lélek. János érezte azt, hogy ez nem az ő otthona, és elment Zircre. Ott is működött egy gimnázium, ami előkészítette a szerzeteseket, de az is illegális volt. Ő ott érettségizett.

Ma azt látjuk, én is látom a Ferences-templomban, hogy bizonyos időközönként gyerekekből és családokból eléggé hiány van vasárnap a szentmiséken. Ez az Önök idejében, hogy működött? Elvárta a család, hogy együtt menjenek vagy nem is volt kérdés, hogy együtt mennek egyáltalán szentmisére? Kellett-e esetleg Önöket noszogatni, amíg kicsik voltak, vagy szívesebben csináltak volna mást?

Tulajdonképpen ilyenről, hogy noszogatás, szó sem volt. Az természetes dolog volt, hogy vasárnap az egész család együtt megy misére. Nekünk azt soha nem mondták a szülők, hogy most menj misére, mert annyira magától értetődő volt. Az imádságra sem kellett biztatni minket, egyszer édesapám azt kérdezte, „nem akarsz jönni rózsafüzért imádkozni velem”? Akkor nyolcéves, vagy még annyi se voltam, és hosszallottam a rózsafüzért. De ez idővel egyre rövidebb lett. Tehát nem volt olyan, hogy minket noszogatni kellett. Természetes dolog volt, hogy az egész család ment a szentmisére.

90 év tapasztalatából mi az, amit az interjún keresztül azoknak a szülőknek, akik ilyen gonddal küzdenek, tanácsként adna?

Ha ilyen problémája van a szülőnek, akkor nem a gyerekel van a probléma, hanem az ő saját hitével. A szülőknek kell példát adniuk. Nem azt mondani a gyerekeknek, hogy menj misére, hanem példával kell előttük járni. A keresztény életet a gyermekek elé kell élni, így lesz belőlük jó keresztény és jó katolikus. Szerintem nem az ifjúsággal van a probléma, hanem a szülőkkal. Abban az időben, amikor én

felöttem nem voltak mostani értelemben vett közösségek. Senki nem mondta, hogy menjünk el ebbe vagy abba a közösségbe. Akkor volt a például a Mária kongregáció, falun a fiúknak meg a lányoknak a KALOT, KALÁSZ. Az emberek máshogy éltek meg személyes hitüket, a közösségek nem voltak annyira előtérben mit manapság.

Mindig meg szoktam kérdezni a kispapoktól, szentelendőtől is, hogy arra emlékeznek-e, hogy ki vagy mi indította vagy erősítette meg bennük, hogy papok legyenek? Az Ön életében ez, hogy alakult?

Akkor határoztam el, hogy a papi hivatást választom, amikor 14 éves voltam és nem vettek fel a Nagy Lajos Gimnáziumba, mondván, hogy osztályidegen vagyok, mert az apám mérnök volt. Akkor határoztam el. Ez egy döntés volt. Döntésnek kellett lenni, hogy jelentkezem a kis szemináriumba, és utána pap leszek. Fölözlatták a szombathelyi szemináriumot és mind mentünk Győrbe, ahol három egyházmegyéből jöttek össze a tanárok. A tanárok különbözőek voltak. Voltak, akiket tiszteltünk, mint szent emberek, pl. a spirituálisomról meg voltunk győződve, hogy egy szent ember. Meg voltak a tanárok között gyöngébbek is, főleg, amikor negyed-ötödéves voltam. 1956-ban, ötödéves koromban, derült ki, hogy a tanárok között is volt három per hármás ügynök. Amikor kiszórták az ávónak az iratait, abból derült ez ki az egyik prefektusunkról. Nem ítéltük meg.

Mi volt az újmiséjéjelmondata?

„Ha a lélek szerint éltek, kövessétek is a lelket!” (Gal 5,25)
Vagyis, hogy a katolikus ember kövesse a hitét.

Az újmiséjére milyen körülmények között került sor?

Nagyon szegényesen. A ferenceseknél akkor már egy békepap működött, a zárdában pedig ott volt az unokatestvérem, aki szintén pap volt. Így én ott mutattam be az újmisémet. Otthon volt két szobánk, említettem, hogy elfoglalták a házunkat. A két szobában volt megterítve az újmisé ebédre, nem voltak sokan. A másik probléma az volt, hogy mi tizenketten vagy tizenhárman végeztünk egy évfolyamban. Most a szemináriumban vannak összesen annyian mint mi egy évfolyamban. Úgyhogy nem is igen jutott nekem kispap asszisztensem. Egyetlen egy kispap asszisztensem volt, meg ministránsok.



Brenner József atya újmiséje Szombathelyen a Zárda-templomban

Hosszú ideig volt spirituális is. Amikor kispapok a szentelésükre készültek, jó tanáccsal, bátorítással látta el őket, ahogy az édesapja egykor Önt?

8 évig voltam spirituális. Majdnem minden este voltak az elmélkedési pontok. Ott olyan tanácsokat is adtam a kispapoknak, ami az életben szükséges: hogyan viselkedjenek általánosságban, hogyan viselkedjenek a családokkal, nőekkel, gyerekekkel stb. Szóval praktikus tanácsokat kaptak tőlem. Egyébként még most is vannak olyan papok, akik tartják velem a kapcsolatot: az Alföld másik feléről írnak nekem, meglátogatnak, felhívnak.

Említette egy interjúban, hogy miután Szombathelyre került, főleg János testvére halála után, igyekeztek Önt minél jobban háttérbe szorítani. Egy ilyen mellőzöttséget sokan annyira rosszul élik meg, hogy ez lelkiileg is megviseli őket. Hogy tudott szilárd maradni?

Mi ebben éltünk, a kommunizmusban. Ez nem volt könnyű időszak. Sokakat szekáltak, ahol tudtak akadályoztak bennünket. Ez nem csökkentette az elszántságunkat. 1960-ban a hittant próbálták megszüntetni főleg a városokban. Sokat tudnék arról mesélni hogyan akadályozták a hittanórák megtartását. A Petőfi utcában is tanítottam egy évig. Szeptember 1-től június 10-ig minden hittanórán bejöttek ellenőrizni. Mindig ült benn valaki a hittanórámon. De a legklasszikusabb volt, hogyha elmondhatom, az a zalai esetem, ahol egy egész pici faluban oktattam a gyerekeket. Jött a járási oktatási hivatal elnöke, beült a hittanóráma, ahol a világ teremtéséről volt szó. Úgy mondja a Biblia, hogy először Isten szétválasztotta a világosságot a sötétségtől, aztán megteremtette a Napot, Holdat, csillagokat stb. Ezt a gyerekeknek elmondtam úgy, hogy meg is értsék. Azt mondta nekem óra végén az elnök: „maga milyen hülyeségeket tanít”. Mondtam: „miért, mi baja van magának ezzel?” Azt mondta: „hogyan lehet az, hogy a világosságot meg a sötétséget szétválasztotta az Isten, amikor nem volt Nap, Hold, meg csillag”. Mondtam: „Uram, maga hallott valamit az atomfizikáról, atombombáról? Amikor az uránt fölbontják, hatalmas fény keletkezik. Az amerikai pilóta beléézett és megvakult egy ideig. Ugyanez a hidrogénbombánál is igaz, ott is hatalmas fény van. Csak nem képzeled, hogy amikor a világ összeállt, az atomok összeálltak, akkor nem volt nagy fényesség?” Azt mondta: „jó, majd legközelebb jövök, és elbeszélgetünk erről.” Én hetven év óta várok, hogy jöjjön, de még mindig nem jött. Ilyenek történtek.

A Szalézi templomban közel három évtizedig volt káplán. Önnek, a családnak az, hogy itt volt János testvére eltemetve Szombathelyen és nem Szentgotthárdon, ahová akkor a határsáv miatt még eljutni sem volt könnyű, jelentett-e valamiféle megnyugvást?

A harminc év alatt én intéztem a kriptával kapcsolatos ügyeket. Ehhez hozzátartozik az, hogy az egész család ott van a szalézi kriptában. Édesapám és Édesanyám is vettek egy kriptát maguknak. Ezek a kripták üresek voltak, amikor Jánost meggyilkolták. Édesapám határozott úgy, hogy az ő családi kriptájukba helyezték el Jánost. Beszélgettek Édesapám és Édesanyám, hogy „János akkor melyikünket túrt ki a kriptából?” Három év múlva derült ki, hogy Édesanyámat. Édesanyám egy oszloppal odébb van eltemetve, nem egymás mellett nyugszanak az Édesapámmal. Ehhez hozzátartozik az, hogy tulajdonképpen nem a temetkezési vállalat temette Jánost, hanem a politikai rendőrség, az ávó. Az ávósok tették Jánost a koporsóba, nem is volt föltöltötve rendesen. És az ávósok hozták Szentgotthárdról

Szombathelyre a testet. Majdnem egy órát várt a püspök, az asszisztencia, meg a hívek a templomban, mert nem hozták. Az ávósok próbálták hazaküldeni az embereket, azzal, hogy itt nem lesz temetés. De senki nem mozdult. S akkor meghozták. Nem engedték meg a hatóságok, hogy a szüleim megnézzék a dupla koporsóban a holttestet. Azt sem engedték, hogy valaki lemenjen a kriptába, amikor odatették a koporsót. Általában a keresztény családok imádkoznak a megholtak sírjánál és mi is ugyanúgy imádkoztunk. Valahányszor jött László testvérem látogatóba Szombathelyre, akkor együtt lementünk a kriptába és együtt imádkoztunk.

Még mielőtt nyugdíjba vonult is rengeteg feladata volt. A sok teendő mellett, ha volt mondjuk némi szabadideje, azt mivel töltötte, hogyan próbált kikapcsolódni?

Legnagyobb feladat a helynökség volt: sokat voltam vidéken bémálni, és egyéb dolgokat is intézni kellett. Ekkor már Kámonban szolgáltam. Ha volt szabadidőm a hitoktatók mellett, ami eléggé kiszívta az embert, akkor általában kimentem a kertbe, tettem-vettem. Az ember ugye olvasni is szeret, olvasgattam is, és a papnak ott van még az imádság, a zsolozsma elmondása, ami egy jó órát vesz igénybe naponta.

Sokan vannak a fiatalok között, akik gondolkoznak azon, hogy elköteleződjenek-e Isten mellett papként vagy szerzetesként valamelyik úton. Ön mivel bátorítaná őket?

Isten mindig annyi papi hivatást ad, amennyi szükséges. Ha kevés a pap, az azt is jelenti, hogy a hívek nem veszik igénybe, nem mennek templomba. A papi hivatás az Istennek a döntése. Az nem az ember döntése, hanem Istennek a döntése. Ha gondolkodik egy fiatal ember, hogy ő pap legyen vagy nem, akkor azt kell neki mondani, hogy ezt imádkozd meg, és kiderül, hogy van-e hivatásod. Ez nem olyan, mint egy civil állás, hogy ezt szeretem, vagy nem szeretem. Vannak olyan problémás fiatalok is, akik valamilyen ok miatt kikerültek a szemináriumból. Azoknak mindig azt szoktam mondani, ha téged az Isten hív, akkor belőled pap lesz.

Ha ma találkozna a fiatal Brenner Józseffel, aki éppen szentelésre készül és tölti a lelkigyakorlatát, és kellene egy bátorító szót mondani neki, ami segítheti ebben a készülétkben, akkor mi az, amit mondana?

A fiatal Brenner Józsefnek nem kellett tanácsot meg biztatást adni, mert tudta azt, hogy mit akar, és merre megy. De egészen más világ van most, mint akkor volt. Az akkori világban egy kis biztatás kellett, hogy fel a fejjel, bántanak téged, keresztbe raknak, de ezekkel nem kell törődni, mert az isteni gondviselés kisegít, amint ki is segített. Ebben mindig példaképem volt az egyiptomi József, akit meghurcoltak ugyan, de a végén ő volt a fáraónak a második embere és megmentette az egész népet. A jó Isten ilyen kacsakaringós utakon vezet sokszor az embert.



A teljes interjút a Qr-kód alatti linken olvashatják.



A hercegorvos példáját követik Díjátadó Körmenden

Dr. Gombocz Károly, a Zala Vármegyei Szent Rafael Kórház Szívsebészeti Osztály Aneszteziológiai és Intenzív terápiás részleg vezetője és Virág Lászlóné, a szombathelyi Markusovszky Kórház nyugalmazott sugárterápiás asszisztense vehette át idén a Szombathelyi Egyházmegye által alapított „A test és a lélek orvosa - Boldog Batthyány László díj”-at. Az ünnepségre, a hagyományoknak megfelelően, Körmenden került sor január 22-én.

Dr. Gombocz Károly, amellyel, hogy jelenleg a Zala Vármegyei Szent Rafael Kórház Szívsebészeti Osztály Aneszteziológiai és Intenzív terápiás részleg vezetője, 2000-től tíz éven át a Zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia képviselőtestületének világi elnöke volt. Fontosnak tartotta, hogy a kórházban legyenek szentmisék, ezért a megszervezésében aktívan részt vett, később pedig a kórházban kialakítandó kápolnaépítő bizottságban is munkálkodott. 2020-tól a Teskándi Szent Család Plébánia képviselőtestületi munkájában vesz részt, ahol szintén világi elnöknek választották. A helyi Karitás Csoportnak is vezetője lett. A test és a lélek orvosa - Boldog Batthyány László díjat 2021 óta nem csak orvosoknak adományozza az Egyházmegye, hanem olyan egészségügyi dolgozóknak is, akiknek munkája nélkülözhetetlen a gyógyítás területén. Ezzel elismeri azt az áldozatos szolgálatot, amelyet az orvosok mellett végeznek a betegekért.

Idén Virág Lászlóné nyugalmazott sugárterápiás asszisztens is átvehette az elismerést. Sopronban az Állami Szív Szanatóriumban kezdte meg pályafutását. 1986 októberében került a Markusovszky kórház onkológiai osztályának sugárterápiás részlegére asszisztensnek. Minden területen otthonosan érzi magát, de ez a feladat és szolgálat lett számára az igazi. Miután teljesen visszavonult az aktív munkából önkéntesként szenvedélybetegekkel is foglalkozott. Majd, amikor a Szombathelyi Egyházmegyében elindult a beteglátogató képzés, ő is jelentkezett. A Kórházlelkészségnek is aktív tagja, rendszeresen részt vesz az imaközösség engesztelő imaóráján péntekenként.

Nagyon nagy megtiszteltetés, hogy megkaphattam a Boldog Batthyány László díjat.

Boldog Batthyány László kivételes orvos volt és méltán lehet példaképe a ma orvosainak. Kora dokumentumaiból ismerhetjük az ő rendkívüli szakmai kvalitásait. Saját kórházában minden erejét és idejét a betegek gyógyításának szentelte. Ő mindenki orvosa volt, nem utasított el senkit a betegek közül, aki hozzá fordult. Visszaemlékezéseiből tudjuk, hogy ő a betegek lelki orvosa is akart lenni. Műtétei előtt imádkozott a betegeiért. Sok csodás gyógyulásról is beszámolt, amikor Isten segítségével gyógyultak meg a betegek.

Ma is elmondhatjuk, hogy mindig van remény. Én is emlékszem olyan esetekre a szívsebészeti műtőben és az intenzív osztályon, amikor már úgy éreztük, hogy minden erőfeszítésünk ellenére elveszítjük a betegünket, de hirtelen és megmagyarázhatatlanul javulni kezdett az állapota és a későbbiekben meg is gyógyult. Az ilyen helyzetekben megtanulhatjuk, hogy az élet és halál nem az orvos, hanem az Isten kezében van. Ma is átélhetünk ilyen csodákat, csak bízunk kell nekünk orvosoknak és a betegeknek is az Isten segítségében.

Dr. Gombocz Károly



Michael Wallace Banach apostoli nuncius látogatása

2025. január 22-én Szombathelyre látogatott Michael Wallace Banach érsek, apostoli nuncius. Az Apostoli Szentsek magyarországi nagykövete látogatást tett a Boldog Brenner János Iskolában, ahol előadást tartott a fiataloknak: beszélt a nunciusi feladatokról, majd a hit fontosságáról osztotta meg gondolatait. A Karitás Hollán Ernő utcai épületében találkozott az itt dolgozókkal és a szakmai munkával is megismerkedett a pápai nuncius, aki felkereste az egykori Annunciáta Házban élőket is. Michael Wallace Banach érsek részt vett A test és a lélek orvosa-díj átadó ünnepségén is Körmenden.



Imádkozzuk át a teret - Ez az a nap! május 31-én Szombathelyen

Ferenc pápa az Evangélium öröme kezdetű enciklikában értekezik az idő és a tér jelentőségéről az egyházi munka vonatkozásában. Az idő mindig folyamatokat jelöl, egymást követő és egymásra ható eseményeket. Trendeket, amelyek a reményt erősíthetik, vagy gyengíthetik. A lehetőségek végtelenek az időben, mert az idő titokzatos és nyitott: a jelenben történő dolgok ugyan befolyásolják, de nem határozzák meg teljességében a jövőbeni dolgokat. Az idő dimenziója, a folyamatok elindítása igényli a hitet: ahhoz hogy elindítsak egy folyamatot, rá kell bízni magam teljesen Istenre. Ez a bizalom komoly energiát igényel egy olyan korban, ahol mindent kontrollálni szeretnénk.

Ugyanakkor a pápa beszél a térről is, ami a jól behatárolható, a látható és véges. Struktúrákat is jelent a tér, ami mindig az időben jelenik meg. Egy adott dolog egy adott időben létezik ezen a földön. Az egyház megszentel helyeket, legalizál struktúrákat, szabályoz tevékenységeket. Az egyház maga is struktúra, ami a Jézus Krisztus által megalkotott hierarchia mentén szerveződik. A tér az, ami mindig látható, leírható, vizsgálható és szükséges.

Az idő és a tér is Isten akaratából van, szükségszerűen érintik egymást, hatnak egymásra. Isten akarja, hogy indítsunk el folyamatokat, de azt is akarja, hogy ezek konkrétan legyenek, meghatározott helyen történjenek.

Ferenc pápa szerint ugyanakkor fontosabb folyamatokat elindítani, mint a tereket őrizni. Fontosabbak a jó értelemben vett kezdeményezések, mint a fennálló állapot minden áron való megtartása. Itt látszólag feszültség húzódik. A feszültség oka, hogy lehetnek olyan szereplők egy rendszerben, akik nem érdekeltek a jó folyamatok elindításában. Másrészt időt igényel, hogy valóban meg lehessen különböztetni egy folyamatról, hogy építő-e.

Ahhoz, hogy jó folyamatok induljanak el, szükséges a terek folyamatos megszentelése, "beimádkozása". Ez több mint rituális dolgok elvégzése. Az imádságnak folyamatosnak kell lennie, mert át kell járnia az időt, ugyanakkor "mélynek" is kell lennie, hogy igazán nyitottak legyenek az imádkozók arra, hogy meghallják, amit Isten mond nekik. Szükségünk van mélyen és sokat imádkozó emberekre, mert bár nem ők az egyház látható vezetői, de ők Isten országának valódi építői.

Végül fontos kiemelni, hogy az imádság az imádságból fakad. Az imádkozók számának alakulására hatással van, hogy a nem hívők látnak-e maguk körül jó példát. Ha sok imádkozó embert lát valaki, az komoly kihívás elé fogja állítani, mert a tömegesen imádkozó emberek látványa inspiráló. Az imádság hatással van a terekre. Ezekre a helyeken valami megváltozik az ima ideje alatt. Elég, ha azokra a zarándokhelyekre, vagy rendezvényekre gondolunk, ahol ez folyamatosan történik. Bízunk abban, hogy május 31-én a szombathelyi Haladás Stadion is egy ilyen helyé fog változni az Ez az a nap rendezvényen.

Részletek: www.ezazanap.hu.



A QR-kód alatti linken Caramel 2022-es Puskás Stadionban tartott előadásáról készült videót tekinthetik meg.

2025-ben is folytatódik a Városmisszió Zalaegerszegen

Február 2. és 9. között missziós lelkületű fiatalok 30 fős csoportja csatlakozik a városi plébániák, az iskolalelkészség és a Családkapocs Egyesület összefogásával már korábban elindult Haza, Feléd Városmisszióhoz. Az „Élesztő” során szeretnék elősegíteni, hogy közös erővel minél többekhez eljuttassák az Evangélium örömhírét.

Az Élesztő egy emberközpontú missziós szolgálat, melynek fókuszában a személyesség, az emberek saját életútjai állnak. A legnagyobb hangsúlyt a találkozások kapják, ezen belül is kiemelten fontos a meghallgatás.

Milyen céljai vannak az Élesztőnek?

- Találkozni, meghallgatni, mesélni
- Reményt és örömet kelteni az emberekben
- Gondolatot ébresztetni, távlatokat nyitni
- Példát mutatni az ifjúságnak
- Élettel teli közösséget teremteni
- Szociális szolgálatot nyújtani
- Mindezek által a szerető és megbocsátó Istenről tanúsgógot tenni

A hetet követően február 28.-március 2. között pedig Emmausz kurzus lesz a Szent Család Óvodában. Az Emmausz kurzus megismerkedés Isten szavával – Isten Igéjével –, hogy életet adjon számunkra az olvasása, hallgatása, követe, életre váltása által. A kurzuson végigjárjuk a Jeruzsálemtől Emmauszig vezető utat, hogy nekünk is lángra gyúljon a szívünk Isten Igéjének tüzetől.

A fentiekről és az év első félévének programjairól, terveiről további részletek a HAZA • FELÉD Facebook oldalon találhatóak.



Engedjük be Istent az életünkbe

Cigánypasztorációs közösségi találkozó Letenyén

A roma népcsoport nem teher az ország számára, hanem lehetőség, amelyből sok kincset előhozhatnánk, mondta január 18-án Letenyén Székely János szombathelyi megyéspüspök, az MKPK Cigánypasztorációs Bizottságának vezetője a romák felzárkóztatása érdekében szervezett regionális találkozón. A Boldog Ceferino Intézet által összehívott cigánypasztorációs nap során olyan intézmények és szervezetek mutatkozhattak be, akik munkájukkal hozzájárulnak a roma lakosság helyzetének javításához.

Harmadik éve zajlik az Intézet regionális sorozata, amelyen oktatási, gyermekvédelmi, egyházi, önkormányzati vagy más civil szervezetek képviselői találkoznak, osztják meg egymással tapasztalataikat, mondta a martinus.hu-nak adott interjújában Bángi-Magyar Anna, a Boldog Ceferino Intézet szakmai vezetője. Olyan embereket hívunk a találkozókra, akik a cigánypasztorációban aktívan közreműködnek. Bángi-Magyar Anna hozzátette: nem a forma, a találkozó maga az újdonság, hanem ennek eredménye, a kialakuló kapcsolatok. Sokszor ezeken a találkozók

olyan közösségek, közösségvezetők veszik fel egymással a kapcsolatot, akik utána mini találkozók tartanak, és összehozzák a közösségek képviselőit, a fiatalokat. Ilyen zajlik pl. az Egri Főegyházmegyében. Két-három település cigánypasztorációs közösségei látogatják meg egymást és beszélnek a feladatokról, egy-egy helyzet lehetséges megoldásáról. A másik fontos lépcső a fiatalok bevonása. Mindig bátorítjuk a közösségvezetőket, hogy hozzanak fiatalokat az eseményekre, így volt ez Letenyén is. Ők ezeken a találkozókra és később a helyi találkozókra megtanulják a közösségi felelősséget. Emellett, reményeink szerint, később átveszik a stafétabotot és dolgoznak majd a saját közösségeikért.

„Alkossunk egy szociális, testvéri hálót, amelyben sok oldalról tudunk segíteni nehéz helyzetben lévő, de sok kincset rejtő gyerekeknek, fiataloknak.”

Dr. Székely János

A szentmise végén Kotriczné Baris Zsuzsanna tanúságtétel hallgathatták meg a jelenlévők. Zsuzsanna 10 éve tért meg: bár gyermekkorában nagy volt a hite, később Isten háttérbe szorult az életében. Székely János püspök segítségével eljutott Rómába a 2015-ös cigány világarándoklatra. Férjével együtt mentek, aki egy láda sörrel és illuminált állapotban szállt fel a zarándokbuszra. Az út végére – amelyen mindketten meggyóntak, lelkileg megtisztultak - ő is és férje is megváltoztatták az életüket. Mindketten cursillot végeztek és azóta is ez meghatározó része az életüknek: lelkesen viszik az embereket a háromnapos lelkigyakorlatra. Az a dolgunk a világban, hogy az embereket Istenhez vezessük - mondta Zsuzsanna. 30 év kellett, hogy visszatérjek az Istenhez, de köszönöm neki, hogy Székely János által akkor a mentőövet kidobta nekünk. Megosztotta a hívekkel tragédiáját is. Férje 2021-ben meghalt egy vízi balesetben. Akkor sokan kérdezték Tőle: ezért imádkoztatok? Miért engedte meg az Isten? Én nem vádoltam Istent, hanem kiálltam mellette: a férjemnek ez volt az útja, ő fejest ugrott a mennysországba, mondta Zsuzsanna, aki üzent a letenyei cigány közösségnek is: „Gyertek a templomba, hogy minél többször tudjátok Istent magatokhoz venni a szentáldozásban, aki így annál jobban tud Bennetek élni.”



„Miattam volt ez a nap!”

Interjú Orsos Zoltán plébánossal

Ezt a programot itt Letenyén Isten ajándékának tartom. Augusztus 1-je óta vagyok itt plébános, de nem igazán találtam meg eddig a helyem. Ez a nap azonban sok mindenre választ adott nekem. A közösség szempontjából úgy szeretném ezt továbbadni, hogy fontos esemény történt itt Letenyén, ami kihatással lesz a cigány és nem cigány hívekre is. A személyes része számomra, hogy azt vettem észre, hogy eddig csak voltam a hívek között, de most egy akarok lenni velük. De nem úgy, mint a lego darabkák, amik nincsenek kirakva, csak úgy vannak, nem történik semmi köztük: nincs szeretetáramlás, kommunikáció, emberi áramlás. Eljöttünk ide összeállni, egybeállni, önmagunkra találni. Ez a mai nap ezt adta nekem. Kezdem érezni, hogy most nekem itt van a helyem. Az Úr nagy pedagógus és rendező. Valószínű ezt a programot miattam akarta, hogy itt legyen. Személyesen számomra ez a nagy gyümölcse a programnak.

Többször elhangzott a nap során, hogy hidakat kell képezni a romák és nem romák között. Ennek helye az iskola lehet? Ön tartott korábban érzékenyítő előadásokat iskolákban. Ezt kell/lehet itt is folytatni?

Az iskolát nagyon fontosnak tartom, és ott szeretném elkezdni ezt a munkát. Elsősorban a pedagógusokkal. Az álmom az, hogy szeretném az környező iskolák vezetőit, pedagógusait összefogni és helyben szeretném a pedagógusok szívét, lelkét érzékenyíteni a cigányság felé. Ezt már fel is kínáltam a pedagógusoknak. Nem nagy léptekkel akarok haladni, hanem szeretném megszólítani őket. Szeretném, ha éreznék, hogy fontosak nekem, mint új papnak. Azt látom, hogy ódzkodnak tőlem, meg az egész kérdéstől. De ne csodálkozzunk, hogy beteg a kapcsolat a cigányok és nem cigányok között. Ez a beteg kapcsolat mind a mai napig tart és ez az előítéletek miatt van. Mi cigányok is tettünk ezért, de a többségi társadalom sem tesz erőfeszítést, hogy megismerjen minket. Ez a megismerés, ez a hosszú távú terv. A rövidtávú a vágykeltés. Az iskolai területen szeretném elkezdni. A fiatalokat már elkezdtem megszólítani, elkezdtem kis közösségeket építeni, roma és nem roma gyerekekkel. Ebben nagy szerepe van a zenének. A romákat érdekli a személyem a cigány származásom miatt. Ez az első lépcső. Erre tudok építeni, hogy Jézushoz vezessem őket.



Jézus mondja:
„Jöjjetek hozzám mindnyájan, és én felújítalak titeket!”

VÁROSMISSZIÓS PROGRAMOK 2025. ELSŐ FÉLÉVÉBEN




FEBRUÁR 2-9.	ÉLESZTŐ
FEBRUÁR 2-9.	FOLYAMATOS SZENTSÉGIMÁDÁS
FEB 28 - MÁRC 2.	EMMAUSZ KURZUS
MÁRCIUS 29.	MINDSZENTY ZARÁNDOKLAT
ÁPRILIS 18.	VÁROSI KERESZTÚT
JÚNIUS 19.	ÚRNAPI KÖRMENET

TAIZE-I IMAÓRA MINDEN HÓNAP ELSŐ KEDDJÉN A ZÁRDAKÁPOLNÁBAN.
24 ÓRAS SZENTSÉGIMÁDÁS MINDEN HÓNAP 14-15-ÉN A KÁLVÁRIA KÁPOLNÁBAN.

Részletes programleírás a Haza Feléd Facebook oldalon és a plébániák honlapjain!

Mindenkit szeretettel várunk!



FEBRUÁR 21. PÉNTEK 19.00 ÓRA

SAVARIA RÉZFÚVÓS EGYÜTTES FARSANGI KONCERTJE

A Savaria Rézfúvós Együttes a Savaria Szimfonikus Zenekar tagjaiból alakult. Céluk a minőségi szórakoztatás. Nyitottak a különféle zenei műfajok felé, legyen szó akár könnyedebb, akár klasszikus zenéről. Repertoárunkban a reneszánsz kor muzsikájától napjaink popzenéjéig minden stílus megtalálható.

Jegyek a Püspöki Palotában kialakított Látogatóközpontban vásárolhatók, keddtől szombtig, 9.00 és 17.00 óra között. Jegyár: 5.000 Ft

Kórházlelkészek elérhetőségei:

Szombathely - Bodorkós Imre
+36 30 619 5474

Zalaegerszeg - Horváth István Sándor
+36 30 211 9359

Martinus
www.martinus.hu
a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

Főszerkesztő: Molnár Péter • **Szerkesztők:** Fábíán Tamás, Hajdu-Nagy Dóra, Hoós Norbert Sándorné, Dr. Kürnyek Róbert, Molnár Péter, Rónainé Magyar Krisztina
Kiadó: Martinus Könyv-és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3.)
Telefon: 94/513-191 • **E-mail:** info@martinuskiado.hu • **Internet:** www.martinuskiado.hu
Felelős kiadó: Dr. Perger Gyula
Nyomdai kivitelezés: Yeloprint Kft. • **ISSN 2060-145X**
Az újságban megtalálható cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.